

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1303/2021
07.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Јовановић, адвокат из ..., против тужених Града Сомбора, кога заступа Правобранилаштво Града Сомбора и Установе за физичку културу Спортски центар „Соко“ Сомбор чији је пуномоћник Правобранилаштво Града Сомбора, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2809/20 од 17.12.2020. године, у седници одржаној 07.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 2809/20 од 17.12.2020. године и пресуда Основног суда у Сомбору П 2112/19 од 17.09.2020.године, па се предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 2112/19 од 17.09.2020. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиоца делимично усваја. Ставом другим изреке, тужени су солидарно обавезани да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених физичких болова исплате износ од 120.000,00 динара по основу душевних болова због умањене животне активности износ од 180.000,00 динара по основу претрпљеног страха износ од 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 17.09.2020. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке, тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа штете на име претрпљених физичких болова па до тражених 170.000,00 динара, преко досуђеног износа на име душевних болова због умањене животне активности па до тражених 300.000,00 динара, и преко досуђеног износа на име претрпљеног страха до тражених 130.000,00 динара, све са траженом каматом, је као неоснован одбијен. Ставом четвртим изреке, тужени су обавезани да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 141.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом, Гж 2809/20 од 17.12.2020. године, ставом првим изреке, жалбу тужених одбио, а жалбу тужиоца делимично усвојио па је пресуда Основног суда у Сомбору П 2112/19 од 17.09.2020. године, делимично преиначио у побијаном одбијајућем делу и у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезао тужене да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањене животне активности, поред

досуђеног износа од 180.000,00 динара још износ од 120.000,00 динара, (укупно 300.000,00 динара) и на име накнаде за претрпљени страх поред досуђеног износа од 80.000,00 динара још износ од 50.000,00 динара, (укупно 130.000,00 динара), све са законском затезном каматом од 17.09.2020. године до исплате као и да му на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 200.100,00 динара (уместо раније досуђеног износа од 141.500,00 динара), са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је у преосталом побијаном, а непреиначеном делу жалба тужиоца одбијена а првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, тужени су обавезани да тужиоцу накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 38.400,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су изјавили благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је повређен ... јануара 2018. године, у време неодржаног часа физичког васпитања, тако што је, са мањим бројем својих другова ученика ... разреда Гимназије „ББ“ из Сомбора и професором ВВ, отишао на клизање на клизалиште које се налази у непосредној близини школе, на Тргу ... у Сомбору. Том приликом је, након што је пао на лед, на њега налетео и пао његов друг, услед чега је тужилац задобио тешку телесну повреду у виду делимичног ишчашења другог вратног пршљена у односу на трећи пршљен, са клизањем пут напред за мање од $\frac{1}{4}$ пршљенског тела. Тужени Град Сомбор је оснивач тужене установе за физичку културу Спортски центар „Соко“ Сомбор, за коју је Град Сомбор, уговором од 05.12.2012. године, набавио мобилно клизалиште на коме је дошло до повређивања тужиоца, а које се тада налазило на Тргу ... у Сомбору. Због повређивања, код тужиоца постоји смањена покретљивост кичме, као последица делимичног ишчашења у пределу тела другог и трећег вратног пршљена у лакој степену, са хроничном нестабилношћу овог сегмента, од 12%, при чему је због повређивања тужилац трпео физичке болове и страх.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично, а другостепени у целини, усвојио тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због умањене животне активности, претрпљених физичких болова и страха, применом одредбе члана 174. и 200. Закона о облигационим односима. Првостепени суд је закључио да постоје пропусти који су основ одговорности тужених за насталу штету јер је ђацима, међу којима је био и тужилац, наведеног дана дозвољен улазак на клизалиште, без најављеног доласка и организованог наставног часа, због чега се не може применити одредба члана 177. Закона о облигационим односима, којом би тужени могли бити ослобођени одговорности због постојања искључиве кривице трећег лица. Другостепени суд је

закључио да тужени за предметну штету одговарају као организатори опасне активности и имаоци клизалишта, због пропушеног вршења надзора на клизалишту.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужених указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално права због чега је чињенично стање непотпуно утврђено.

Одредбом члана 173. Закона о облигационим односима прописано је да штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу, сматра се да потиче од те ствари односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете. За штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њом бави, на основу одредбе члана 174. истог Закона.

Закон о спорту („Службени гласник РС“ број 10/2016), у одредби члана 3. став 1. тачка 1. прописује да су спортске активности сви облици физичке и умне активности које, кроз неорганизовано или организовано учешће имају за циљ изражавање или побољшање физичке спремности и духовног благостања, стварање друштвених односа или постизање резултата на такмичењима свих нивоу. Спортиста је лице које се бави спортским активностима, на основу одредбе члана 3. став 1. тачка 7. истог Закона. Одредбом члана 23. став 1. Закона о спорту, прописано је да се на одговорност за штету коју претрпи спортиста и спортски стручњак при бављењу спортским активностима односно обављању стручног рада у спорту или је проузрокује другом лицу, примењују општа правила о одговорности за штету. Право на накнаду штете из става 1. овог члана не обухвата ону штету која је, у складу са спортским правилима, резултат уобичајених опасности и ризика бављења одређеном спортском активношћу, односно обављања одређеног стручног рада у спорту (став 2.).

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац повређен на клизалишту у власништву тужених тако што је, након што је пао на лед на њега налетео и пао његов друг услед чега је тужилац задобио тешку телесну повреду у виду делимичног ишчашења другог вратног пршљена у односу на трећи са клизањем пут напред за мање од $\frac{1}{4}$ пршљенског тела. Није, међутим, разјашњено шта је био узрок тужиоцевог пада и пада другог клизача преко тужиоца имајући у виду да право на накнаду штете, у смислу одредбе члана 23. став 2. Закона о спорту, не обухвата ону штету, која је, у складу са спорским правилима, резултат уобичајених опасности и ризика бављења одређеном спортском активношћу. С тим у вези, није утврђено да ли је штета коју је тужилац спорном приликом претрпео резултат неких ванредних односно изузетних прилика неуобичајених за спортску област клизања на леду којом се тужилац бавио, јер би само у том случају тужени били одговорни и дужни да му накнаде причињену штету. У супротном, потребно је да суд има у виду да одредба члана 23. став 2. Закона о спорту, прописује посебан основ искључења одговорности за штету у смислу пристанка оштећеног на дозвољени ризик када је искључена могућност примене општих правила о одговорности за насталу штету.

Из изложених разлога одлуке нижестепених судова су укинуте, а укинута је и одлука о трошковима парничног поступка јер зависи од његовог исхода, у смислу одредбе члана 163. став 4. Закона о парничном поступку.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд утврди под којим околностима је дошло до повређивања тужиоца спорном приликом те да ли се ради о уобичајеној опасности и ризику бављења одређеном спортском активношћу, или то није случај, да би потом имао могућност да, правилном применом материјалног права, донесе нову и закониту одлуку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић